

Een andere blik op postzegels

Het verzamelen van postzegels is een hobby waarbij geduld een schone zaak is. Verzamelt de een bruggen en treinen, een ander verzamelt paddestoelen, planten of bloemen, sport of een bepaald land. Ook prehistorische dieren, zoals alle soorten saurussen zijn een geweldig thema en naar het schijnt flink in opkomst door de spectaculaire film van Spielberg, "Jurassic Parc". Een enkeling (het zou een neef kunnen zijn van Boudewijn Büch) spaart alles wat met James Cook te maken heeft en een dergelijke themaverzameling is natuurlijk een geweldige uitdaging. Maar soms — en dat kan jaren en jaren duren - is men een bepaald land of thema spuugzat!

Het heet dan dat HET gekomen is. Vraag me niet wat HET is, want daar zijn zelfs de beroemdste filatelisten nog niet achter, maar plotseling is HET er, en dat moet men gewoon als een gegeven aanvaarden, meer niet. Dat HET abstract is, moge iedereen duidelijk zijn en dat het derhalve ongrijpbaar is ook, maar dat het niet bestreden kan worden is alsnog een fenomeen. Het komt alleen voor onder filatelisten!

Men heeft wel eens waarzeggers, ook de vrouwelijke evenknie, in hun buurt geplant, maar deze wisten totaal geen raad met het fenomeen HET. Ja, erger zelfs: gillend en krijsend vloog men alle kanten op toen men in de bol gekeken had. En geen van de waarzeggers/sters deed kond van wat hij of zij gezien had. Niemand!

Jan Kurk ontmoette HET toen hij met Indonesië bezig was. Op een druilerige en winderige voorjaarsdag waarin de wind om het huis loeide, kreeg hij plotseling een hekel aan de kop (filatelisten spreken van de kop wanneer het om een hoofd gaat) van Soekarno, en binnen de kortste keren zaten alle zegels van Indonesië in een doodgewoon ruilboek. Een filatelist kan daar niets aan doen. Plotseling is HET er en daar valt niet tegen te vechten. De afkeer neemt dan alleen maar toe, hoewel dat het toch een bevriend staatshoofd was. Een hagelbuitje, aangebrande aardappels of de nederlaag van je voetbalclub is voldoende om een bepaald land te wippen. België smeedt hij in zijn ruilboek toen zijn kanariepiet met zijn pootjes omhoog in de kooi lag en Amerika stopte hij in een schoendoos toen Kennedy vermoord werd.

Wat heeft België nu met een dooie kanariepiet te maken? Niets, totaal niets. Maar zoals ik al zei: HET is er en verschijnt onaangekondigd. Dan is zelfs een speldenprik in je teen voldoende om Duitsland naar het rijk der ruilboeken te verwijzen. Hier staat de filatelist volstrekt machteloos. Als een Don Quichot kan je ertegen vechten, maar het blijft vechten tegen windmolens. Het heeft totaal geen effect.

Zo had ik eens een zeer goede vriend die compleet bezeten was van Oostenrijk. Geen zegel of hij had hem wel en uiteraard alle bergen van Oostenrijk. Dertig jaar lang vierde hij vakantie in dat toeristenland bij uitstek en plotseling gebeurde het op

een goeie dag. Op de terugweg staarde hij vanuit zijn auto de afgrond in en werd ineens bevangen door een niet te beschrijven hoogtevrees.

Met trillende knieën en bezwete oksels kwam hij tenslotte drijfnaat thuis. Na enkele dagen rust haalde hij Oostenrijk tevoorschijn, kreeg de bergen op postzegels in het vizier en wierp met een kreet van afschuw het album Oostenrijk van zich af. Zelfs het zien van de bergen op postzegels was hem teveel geworden en nimmer meer raakte hij een Oostenrijkse postzegel aan. Kijk, dat bedoel ik nou: HET - en alleen filatelisten onder elkaar begrijpen dat - was gekomen!

Soms is een filatelist met een baard op de ruilbeurs al voldoende om Cuba in een zakje te stoppen. Je hebt HET of je hebt HET niet! En wanneer je HET krijgt, is ook bij geen benadering te voorspellen. Een commissie van tien wijze mannen heeft ooit verwoede pogingen in die richting gedaan, maar na twee jaar viel de een na de ander af. Het allereerste commissielid begon zonder enige aanleiding thuis de cactussen op te vreten, terwijl de volgende (hij spaarde postzegels met paddestoelen erop) zich plotseling als ridder vermomde. Nooit heeft hij het kunnen verkroppen dat de Gele Ridderzwam in zijn verzameling ontbrak. Vier leden die hun leven lang planten en bloemen spaarden, kregen tijdens hun studiedagen een dermate verschrikkelijke jeuk dat zij binnen drie uur op apegapen lagen en uiteindelijk het loodje legden. Van de rest van de commissie werd nooit meer iets vernomen. Allen hadden roofdieren als thema gekozen; het vermoeden bestaat dat zij naar Brazilië togen om de dieren eens echt in het wild te zien. In een krokodillengebied ergens aan de immens lange Amazone zijn wel eens een paar schoenen en enkele stropdassen gevonden, maar men heeft nooit de eigenaars daarvan kunnen vaststellen. Het enige houvast was een postzegelloep! Sommigen beweren dat deze aan Sherlock Holmes zou hebben toebehoord, maar dat schijnt minder waar te zijn!

Hugo Maas

Vervolg cursus B B F

De eerstvolgende bijeenkomst van het vervolg op de cursus B B F is op 27 september 2001 om 19.30. Niet alleen oud cursisten zijn welkom maar ook anderen die bezig zijn met het opzetten van een verzameling.